

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 183 (XXVII) — Nr. 52

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 22 ianuarie 2015

SUMAR

<u>Nr.</u>		<u>Pagina</u>
LEGI ȘI DECRETE		
12.	— Lege pentru modificarea și completarea Legii nr. 53/2003 — Codul muncii	2
30.	— Decret privind promulgarea Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 53/2003 — Codul muncii	3
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		
	Decizia nr. 628 din 4 noiembrie 2014 referitoare la sesizarea de neconstituționalitate a Hotărârii Parlamentului României nr. 41/2014 privind numirea prim-vicepreședintelui — membru executiv, a vicepreședintelui — membru executiv — sectorul asigurărilor-reasigurărilor și a unui membru neexecutiv ai Consiliului Autorității de Supraveghere Financiară	3–6
	Decizia nr. 647 din 11 noiembrie 2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 54/2011 pentru stabilirea unor măsuri privind încadrarea în limita alocată cheltuielilor de personal din Ministerul Administrației și Internelor pentru anul 2011, precum și, în mod special, ale art. 1 alin. (1) și art. 3 alin. (3) și alin. (5) din ordonanța de urgență	7–9
	Decizia nr. 663 din 11 noiembrie 2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 339–348 din Codul de procedură penală	9–14
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI		
17.	— Hotărâre pentru modificarea anexei nr. 43 la Hotărârea Guvernului nr. 978/2002 privind atestarea domeniului public al județului Sibiu, precum și al municipiilor, orașelor și comunelor din județul Sibiu	15

LEGI ȘI DECRETE**PARLAMENTUL ROMÂNIEI****CAMERA DEPUTAȚILOR****SENATUL****LEGE****pentru modificarea și completarea Legii nr. 53/2003 — Codul muncii****Parlamentul României adoptă prezenta lege.**

Art. I. — Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 345 din 18 mai 2011, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 16, după alineatul (4) se introduc două noi alineate, alineatele (5) și (6), cu următorul cuprins:

„(5) Absențele nemotivate și concediile fără plată se scad din vechimea în muncă.

(6) Fac excepție de la prevederile alin. (5) concediile pentru formare profesională fără plată, acordate în condițiile art. 155 și 156.”

2. La articolul 56 alineatul (1), litera c) se modifică și va avea următorul cuprins:

„c) la data îndeplinirii cumulative a condițiilor de vârstă standard și a stagiului minim de cotizare pentru pensionare; la data comunicării deciziei de pensie în cazul pensiei de invaliditate de gradul III, pensiei anticipate parțiale, pensiei anticipate, pensiei pentru limită de vârstă cu reducerea vârstei standard de pensionare; la data comunicării deciziei medicale asupra capacității de muncă în cazul invalidității de gradul I sau II;”.

3. La articolul 92, după alineatul (2) se introduc două noi alineate, alineatele (3) și (4), cu următorul cuprins:

„(3) Salariul primit de salariatul temporar pentru fiecare misiune nu poate fi inferior celui pe care îl primește salariatul utilizatorului, care prestează aceeași muncă sau una similară cu cea a salariatului temporar.

(4) În măsura în care utilizatorul nu are angajat un astfel de salariat, salariul primit de salariatul temporar va fi stabilit luându-se în considerare salariul unei persoane angajate cu contract individual de muncă și care prestează aceeași muncă sau una similară, astfel cum este stabilit prin contractul colectiv de muncă aplicabil la nivelul utilizatorului.”

4. La articolul 145, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Durata efectivă a concediului de odihnă anual se stabilește în contractul individual de muncă, cu respectarea legii și a contractelor colective de muncă aplicabile.”

5. La articolul 145, după alineatul (3) se introduc trei noi alineate, alineatele (4)—(6), cu următorul cuprins:

„(4) La stabilirea duratei concediului de odihnă anual, perioadele de incapacitate temporară de muncă și cele aferente concediului de maternitate, concediului de risc maternal și concediului pentru îngrijirea copilului bolnav se consideră perioade de activitate prestată.

(5) În situația în care incapacitatea temporară de muncă sau concediul de maternitate, concediul de risc maternal ori concediul pentru îngrijirea copilului bolnav a survenit în timpul efectuării concediului de odihnă anual, acesta se întrerupe,

urmând ca salariatul să efectueze restul zilelor de concediu după ce a încetat situația de incapacitate temporară de muncă, de maternitate, de risc maternal ori cea de îngrijire a copilului bolnav, iar când nu este posibil urmează ca zilele neefectuate să fie reprogramate.

(6) Salariatul are dreptul la concediu de odihnă anual și în situația în care incapacitatea temporară de muncă se menține, în condițiile legii, pe întreaga perioadă a unui an calendaristic, angajatorul fiind obligat să acorde concediul de odihnă anual într-o perioadă de 18 luni începând cu anul următor celui în care acesta s-a aflat în concediu medical.”

6. Articolul 146 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 146. — (1) Concediul de odihnă se efectuează în fiecare an.

(2) În cazul în care salariatul, din motive justificate, nu poate efectua, integral sau parțial, concediul de odihnă anual la care avea dreptul în anul calendaristic respectiv, cu acordul persoanei în cauză, angajatorul este obligat să acorde concediul de odihnă neefectuat într-o perioadă de 18 luni începând cu anul următor celui în care s-a născut dreptul la concediul de odihnă anual.

(3) Compensarea în bani a concediului de odihnă neefectuat este permisă numai în cazul încetării contractului individual de muncă.”

Art. II. — La data intrării în vigoare a prezentei legi se abrogă:

a) art. 22 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 6/2007 privind unele măsuri de reglementare a drepturilor salariale și a altor drepturi ale funcționarilor publici până la intrarea în vigoare a legii privind sistemul unitar de salarizare și alte drepturi ale funcționarilor publici, precum și creșterile salariale care se acordă funcționarilor publici în anul 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 66 din 29 ianuarie 2007, aprobată cu modificări prin Legea nr. 232/2007, cu modificările ulterioare;

b) art. 23 alin. (4) din Ordonanța Guvernului nr. 10/2008 privind nivelul salariilor de bază și al altor drepturi ale personalului bugetar salarizat potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2000 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază pentru personalul contractual din sectorul bugetar și personalului salarizat potrivit anexelor nr. II și III la Legea nr. 154/1998 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază în sectorul bugetar și a indemnizațiilor pentru persoane care ocupă funcții de demnitate publică, precum și unele măsuri de reglementare a drepturilor salariale și a altor drepturi ale personalului contractual salarizat prin legi speciale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 79 din 1 februarie 2008, aprobată cu modificări prin Legea nr. 177/2008, cu modificările și completările ulterioare.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (1) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR

VALERIU-ȘTEFAN ZGONEA

București, 20 ianuarie 2015.

Nr. 12.

PREȘEDINTELE SENATULUI

CĂLIN-CONSTANTIN-ANTON POPESCU-TĂRICEANU

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

**privind promulgarea Legii pentru modificarea și completarea
Legii nr. 53/2003 — Codul muncii**

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (3) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 53/2003 — Codul muncii și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 20 ianuarie 2015.

Nr. 30.

D E C I Z I I A L E C U R Ț I I C O N S T I T U Ț I O N A L E

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

D E C I Z I A Nr. 628

din 4 noiembrie 2014

referitoare la sesizarea de neconstituționalitate a Hotărârii Parlamentului României nr. 41/2014 privind numirea prim-vicepreședintelui — membru executiv, a vicepreședintelui — membru executiv — sectorul asigurărilor-reasigurărilor și a unui membru neexecutiv ai Consiliului Autorității de Supraveghere Financiară

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Toni Greblă	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Simina Popescu	— magistrat-asistent

1. Pe rol se află soluționarea sesizării referitoare la neconstituționalitatea Hotărârii Parlamentului României nr. 41/2014 privind numirea prim-vicepreședintelui — membru executiv, a vicepreședintelui — membru executiv — sectorul asigurărilor-reasigurărilor și a unui membru neexecutiv ai Consiliului Autorității de Supraveghere Financiară.

2. Cu Adresa nr. 2/4.632 din 8 octombrie 2014, secretarul general al Camerei Deputaților a înaintat Curții Constituționale sesizarea referitoare la neconstituționalitatea Hotărârii Parlamentului României nr. 41/2014 privind numirea prim-vicepreședintelui — membru executiv, a vicepreședintelui — membru executiv — sectorul asigurărilor-reasigurărilor și a unui membru neexecutiv ai Consiliului Autorității de Supraveghere Financiară, formulată de Grupurile parlamentare ale Partidului Democrat Liberal și Partidului Național Liberal din Camera Deputaților.

3. Sesizarea a fost înregistrată la Curtea Constituțională cu nr. 4.515 din 8 octombrie 2014 și constituie obiectul Dosarului nr. 962/L/2/2014.

4. La sesizare s-a anexat lista cuprinzând semnăturile deputaților. Potrivit acestei liste, autorii sesizării de neconstituționalitate sunt următorii: Tinel Gheorghe, Dănuț Culețu, Gheorghe Ialomițianu, Ion Bălan, Mircea-Nicu Toader, Ionaș-Florin Urcan, Valeria-Diana Schelean, Niculina Mocioi, Vasile Gudu, Lucian Nicolae Bode, Liviu Laza-Matiuța, Raluca Turcan, Maria-Andreea Paul, Claudia Boghicevici, Roberta Alma Anastase, Alexandru Nazare, Canacheu Costică, Mircea Lubanovici, Ioan Oltean, Cornel-Mircea Sămărtinean, Alin-Augustin-Florin Popoviciu, Cătălin-Florin Teodorescu, Constantin Dascălu, Cristian-Constantin Roman, Iulian Vladu, Dan-Cristian Popescu, Eusebiu-Manea Pistru-Popa, Adriana Diana Tușa, Vasile Iliuță, Mircea Man, George Ionescu, Cezar-Florin Preda, Sanda-Maria Ardeleanu, Costel Alexe, Florin-Alexandru Alexe, Marin Almăjanu, Gabriel Andronache, Roxana-Florentina Anușca, Ștefan-Alexandru Băișanu, Vasile Berci, Dan Bordeianu, Daniel-Stamate Budurescu, Cristian Buican, Mihăiță Calimente, Mircea-Vasile Cazan, Florica Cherecheș, Ioan-Cristian Chirteș, Lucian-Manuel Ciubotaru, Florin Ciurariu, Erland Cocei, Gheorghe Costin, Grigore Crăciunescu, Horia Cristian, Ioan Cupșa, Anton Doboș, Victor-Paul Dobre, Traian Dobrinescu, Mircea Dolha, Nechita-Stelian Dolha, Mihai Aurel Donțu, Andrei Daniel Gheorghe, Dumitru-Verginel Gireadă, Alina-Ștefania Gorghiu, Maria Grecea, Eleonora-Carmen Hărău, Vasile Horga, Daniel Iane, Raluca-Cristina Ispir, Mihai Lupu, Victor-Gheorghe Manea, Viorica Marcu, Răzvan Horia Mironescu, Romeo-Florin Nicoară, Theodor-Cătălin Nicolescu, Gheorghe-Vlad Nistor, Ludovic Orban, Nechita-Adrian Oros, Ionel Palăr, Dumitru Pardău, Cristina-Ancuța Pocora, Octavian Marius Popa, Roman Petre,

Mircea Roșca, Valentin Rusu, Nini Săpunaru, George Scarlat, Adrian-George Scutaru, Dan-Coriolan Simedru, Costel Șoptică, Gigel-Sorinel Știrbu, Ionuț Marian Stroe, Raluca Surdu, Iulian-Radu Surugiu, Ioan Tămâian, Hubert Petru Ștefan Thuma, Radu Bogdan Țimpău, Elena-Ramona Uioreanu, Lucia-Ana Varga, Vasile Varga, Mihai-Alexandru Voicu, Daniel-Cătălin Zamfir, Radu Zlati și Ovidiu Alexandru Raețchi.

5. În **motivarea sesizării de neconstituționalitate** autorii acesteia susțin că Hotărârea Parlamentului României nr. 41/2014 încalcă dispozițiile din Constituție cuprinse în art. 1 alin. (3) și (5), deoarece domnul Marius Vorniceanu a fost numit în funcția de vicepreședinte — membru executiv — sectorul asigurărilor-reasigurărilor în cadrul Consiliului Autorității de Supraveghere Financiară, fără îndeplinirea condițiilor prevăzute de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 93/2012 privind înființarea, organizarea și funcționarea Autorității de Supraveghere Financiară, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 113/2013, cu modificările și completările ulterioare. În acest sens arată că, din analiza experienței sale profesionale, astfel cum este prezentată comisiilor raportoare, prin curriculum vitae, rezultă că domnul Marius Vorniceanu nu a îndeplinit sarcini profesionale specifice în domeniul asigurărilor-reasigurărilor, care să îi ateste experiența corespunzătoare, necesară numirii în funcția în care a fost investit. Apreciază că experiența profesională a domnului Marius Vorniceanu nu corespunde niciunui sector în care Autoritatea de Supraveghere Financiară își desfășoară activitatea, întrucât prin formularea „*în domeniul financiar, al instituțiilor de credit și/sau al instituțiilor financiare nebankare*” legiuitorul a avut în vedere instituții specializate în operațiuni bancare și de credit și/sau instituții specializate în operațiuni financiare nebankare de tipul celor care funcționează pe piața de capital, celor care administrează sisteme de pensii private sau al celor de pe piața asigurărilor-reasigurărilor și, în niciun caz, instituții de control ale statului. În susținerea criticii este atașat sesizării curriculum vitae al domnului Marius Vorniceanu.

6. În temeiul art. 27 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, Curtea a solicitat punctele de vedere ale birourilor permanente ale Senatului și Camerei Deputaților asupra sesizării de neconstituționalitate.

7. **Biroul permanent al Senatului** a transmis punctul său de vedere prin Adresa nr. XXXV/5.041 din 20 octombrie 2014, înregistrată la Curtea Constituțională cu nr. 4.694 din 20 octombrie 2014. Potrivit acestuia, sesizarea de neconstituționalitate a Hotărârii Parlamentului României nr. 41/2014 este inadmisibilă. În acest sens sunt invocate aspecte din jurisprudența Curții Constituționale privind controlul constituționalității hotărârilor Parlamentului României, spre exemplu deciziile nr. 727 din 9 iulie 2012, nr. 335 din 4 iulie 2013, nr. 307 din 28 martie 2012, nr. 1.094 din 20 decembrie 2012, nr. 389 din 2 iulie 2014. Referitor la condițiile prevăzute de art. 9 alin. (1) lit. a) și a2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 93/2012, cu modificările și completările ulterioare, arată că cele patru comisii de specialitate ale Parlamentului, prin raportul întocmit, au apreciat că domnul Marius Vorniceanu, în calitate de inspector financiar și, ulterior, în funcții de coordonator al activităților de control financiar și fiscal, precum și de consilier de conturi, îndeplinește condițiile prevăzute de lege. De asemenea, apreciază că domnul Marius Vorniceanu îndeplinește condiția legală referitoare la experiența profesională de minimum 9 ani în domeniul financiar. Legea nu stabilește obligativitatea unei experiențe profesionale în domeniul asigurărilor-reasigurărilor, în domeniul instrumentelor și investițiilor financiare ori în domeniul pensiilor private, așa cum sunt structurate competențele vicepreședinților Consiliului Autorității de Supraveghere Financiară, ci prevede o condiție cu caracter mult mai general referitoare la experiența profesională de minimum

9 ani în domeniul financiar, al instituțiilor de credit și/sau al instituțiilor financiare nebankare. Or, *Ubi lex non distinguit, nec nos distinguere debemus*.

8. **Biroul permanent al Camerei Deputaților** a transmis punctul său de vedere, prin Adresa nr. 2/4.849 din 20 octombrie 2014, înregistrată la Curtea Constituțională cu nr. 4.698 din 20 octombrie 2014. Invocând aspecte din jurisprudența Curții Constituționale referitoare la controlul de constituționalitate al hotărârilor Parlamentului (spre exemplu, deciziile nr. 727 din 9 iulie 2012, nr. 335 din 4 iulie 2013, nr. 307 din 28 martie 2012, nr. 1.094 din 20 decembrie 2012), arată că sesizarea de neconstituționalitate a Hotărârii Parlamentului României nr. 41/2014 este inadmisibilă. De asemenea, referitor la dispozițiile art. 9 alin. (1) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 93/2012, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 113/2013, cu modificările și completările ulterioare, precizează că „*experiența profesională*” la care textul de lege face referire are o componentă subiectivă, lăsată la aprecierea Parlamentului, astfel încât este firesc să se considere că referirea nu se face explicit la vechimea în specialitate ca la art. 9 alin. (1) lit. a2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 93/2012, neaflându-ne astfel în fața unor principii de rang constituțional care să justifice solicitarea de declarare a hotărârii Parlamentului ca neconstituțională. Invocă în acest sens Decizia Curții Constituționale nr. 389 din 2 iulie 2014. Totodată, precizează că verificarea condițiilor prevăzute de lege pentru numirea în funcție s-a realizat în acord cu art. 9 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 93/2012, astfel cum rezultă din Raportul favorabil al celor 4 comisii nr. 22/RC din 30 octombrie 2014, prin care s-a constatat faptul că îndatoririle profesionale și responsabilitățile publice specifice funcțiilor publice pe care domnul Marius Vorniceanu le-a îndeplinit de-a lungul carierei sale atestă o vastă experiență financiară. Au fost anexate punctului de vedere următoarele documente: Situația rapoartelor și proceselor-verbale întocmite la societăți de asigurări 2003—2007 sub coordonarea, îndrumarea și semnătura domnului Marius Vorniceanu, prezentarea experienței profesionale a domnului Marius Vorniceanu și curriculum său vitae.

CURTEA,

examinând sesizarea de neconstituționalitate, punctele de vedere ale birourilor permanente ale Senatului și Camerei Deputaților, documentele aflate la dosar, raportul întocmit de judecătorul-raportor, Hotărârea Parlamentului României nr. 41/2014, precum și dispozițiile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

9. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă să se pronunțe, în temeiul dispozițiilor art. 146 lit. l) din Constituție și ale art. 3 alin. (2), art. 10, 27 și 28 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, asupra constituționalității Hotărârii Parlamentului României nr. 41/2014.

10. Obiectul sesizării de neconstituționalitate îl constituie Hotărârea Parlamentului României nr. 41/2014 privind numirea prim-vicepreședintelui — membru executiv, a vicepreședintelui — membru executiv — sectorul asigurărilor-reasigurărilor și a unui membru neexecutiv ai Consiliului Autorității de Supraveghere Financiară, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 717 din 1 octombrie 2014, având următorul cuprins:

„*Având în vedere propunerea comună a Comisiei pentru buget, finanțe și bănci și a Comisiei pentru politică economică, reformă și privatizare din Camera Deputaților, respectiv a Comisiei pentru buget, finanțe, activitate bancară și piață de capital și a Comisiei economice, industriei și servicii din Senat și în urma audierii candidaților, în conformitate cu prevederile legale,*

în temeiul prevederilor art. 67 din Constituția României, republicată, și ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 93/2012 privind înființarea, organizarea și funcționarea Autorității de Supraveghere Financiară, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 113/2013, cu modificările și completările ulterioare,

Parlamentul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Se numesc pe locurile devenite vacante prin demisie, respectiv revocare prim-vicepreședintele — membru executiv, vicepreședintele — membru executiv — sectorul asigurărilor-reasigurărilor și un membru neexecutiv ai Consiliului Autorității de Supraveghere Financiară, pe durata rămasă a mandatului început la data de 5 noiembrie 2013, potrivit Hotărârii Parlamentului României nr. 60/2013 privind numirea membrilor Consiliului Autorității de Supraveghere Financiară, după cum urmează:

— domnul Coca Constantinescu Cornel — prim-vicepreședinte — membru executiv;

— domnul Vorniceanu Marius — vicepreședinte — membru executiv — sectorul asigurărilor-reasigurărilor, începând de la data expirării mandatului de consilier de conturi la Curtea de Conturi, potrivit Hotărârii Parlamentului României nr. 25/2008 privind numirea consilierilor de conturi, a președintelui și a vicepreședintelui Curții de Conturi;

— domnul Armeanu Ștefan Daniel — membru neexecutiv.

Această hotărâre a fost adoptată de Camera Deputaților și de Senat în ședința comună din 30 septembrie 2014, cu respectarea prevederilor art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată."

11. Autorii sesizării susțin că această hotărâre contravine prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (3) și (5), care au următorul cuprins: „(3) România este stat de drept, democratic și social, în care demnitatea omului, drepturile și libertățile cetățenilor, libera dezvoltare a personalității umane, dreptatea și pluralismul politic reprezintă valori supreme, în spiritul tradițiilor democratice ale poporului român și idealurilor Revoluției din decembrie 1989, și sunt garantate. [...]

(5) În România, respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie."

12. Examinând sesizarea de neconstituționalitate sub aspectul admisibilității sale, Curtea reține că, potrivit art. 27 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, „Curtea Constituțională se pronunță asupra constituționalității regulamentelor Parlamentului, a hotărârilor plenului Camerei Deputaților, a hotărârilor plenului Senatului și a hotărârilor plenului celor două Camere reunite ale Parlamentului, la sesizarea unuia dintre președinții celor două Camere, a unui grup parlamentar sau a unui număr de cel puțin 50 de deputați sau de cel puțin 25 de senatori”.

13. Procedând la circumstanțierea competenței sale de control de constituționalitate al hotărârilor plenului Camerei Deputaților, al hotărârilor plenului Senatului și al hotărârilor plenului celor două Camere reunite ale Parlamentului, Curtea Constituțională a statuat în mod constant că pot fi supuse controlului de constituționalitate numai hotărârile Parlamentului, adoptate după conferirea noii competențe, hotărâri care afectează valori, reguli și principii constituționale sau, după caz, organizarea și funcționarea autorităților și instituțiilor de rang constituțional (Decizia nr. 53 din 25 ianuarie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 90 din 3 februarie 2011, Decizia nr. 54 din 25 ianuarie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 90 din 3 februarie 2011, Decizia nr. 307 din 28 martie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 293 din 4 mai 2012, Decizia nr. 783 din 26 septembrie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 684 din 3 octombrie 2012).

14. Hotărârile Parlamentului contestate pot avea caracter normativ sau individual, întrucât textul art. 27 din Legea nr. 47/1992 nu instituie vreo diferențiere între hotărârile care pot fi supuse controlului Curții Constituționale sub aspectul domeniului în care au fost adoptate sau sub cel al caracterului normativ sau individual, ceea ce înseamnă că toate aceste hotărâri sunt susceptibile a fi supuse controlului de constituționalitate — *ubi lex non distinguit nec nos distinguere debemus*. În consecință, sesizările de neconstituționalitate care vizează asemenea hotărâri sunt de plano admisibile (Decizia nr. 307 din 28 martie 2012).

15. Curtea Constituțională a mai stabilit, în mod expres, că, pentru a fi admisibilă sesizarea de neconstituționalitate, norma de referință trebuie să fie de rang constituțional pentru a se putea analiza dacă există vreo contradicție între hotărârile menționate la art. 27 din Legea nr. 47/1992, pe de o parte, și exigențele procedurale și substanțiale impuse prin dispozițiile Constituției, pe de altă parte. Așadar, criticile trebuie să aibă o evidentă relevanță constituțională, și nu una legală ori regulamentară. Prin urmare, toate hotărârile plenului Camerei Deputaților, plenului Senatului și plenului celor două Camere reunite ale Parlamentului pot fi supuse controlului de constituționalitate, dacă în susținerea criticii de neconstituționalitate sunt invocate dispoziții cuprinse în Constituție. Invocarea acestor dispoziții nu trebuie să fie formală, ci efectivă (Decizia nr. 307 din 28 martie 2012 și Decizia nr. 783 din 26 septembrie 2012).

16. În prezenta cauză, Curtea reține că, potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 93/2012 privind înființarea, organizarea și funcționarea Autorității de Supraveghere Financiară, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 874 din 21 decembrie 2012, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 113/2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 234 din 23 aprilie 2013, cu modificările și completările ulterioare, aceasta este autoritate administrativă autonomă, de specialitate, cu personalitate juridică, independentă, autofinanțată.

17. Autoritatea de Supraveghere Financiară este condusă de un consiliu format din 9 membri, numiți de Parlament, în ședința comună a celor două Camere, în condițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 93/2012. Procedura și condițiile de numire a membrilor sunt prevăzute de art. 8 și 9 din această ordonanță de urgență.

18. În speță, autoritatea publică vizată, Consiliul Autorității de Supraveghere Financiară, nu este reglementată în Constituție, nefiind, așadar, de rang constituțional, astfel că procedura de numire a membrilor săi este de rang legal. În aceste condiții, ținând seama de jurisprudența Curții, hotărârea criticată poate fi cenzurată numai din punctul de vedere al exigențelor procedurale și substanțiale stabilite expres prin textul Constituției.

19. În prezenta cauză, Curtea observă că sesizarea de neconstituționalitate are ca obiect Hotărârea Parlamentului României nr. 41/2014 și că autorii sesizării invocă încălcarea unor dispoziții expresse ale legii — art. 9 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 93/2012, ce reglementează condițiile ce trebuie a fi îndeplinite pentru numirea ca membru al Consiliului Autorității de Supraveghere Financiară după cum urmează: la lit. a) a alin. (1) al art. 9, stabilind că membrii Consiliului Autorității de Supraveghere Financiară trebuie să aibă „pregătire profesională și o experiență profesională corespunzătoare în domenii în care A.S.F. are competențe”, și, respectiv, la lit. a2) a aceluiași articol, stabilind că aceștia trebuie să aibă „o experiență profesională în domeniul financiar, al instituțiilor de credit și/sau al instituțiilor financiare nebancale, de minimum 9 ani de la data absolvirii studiilor prevăzute la lit. a1).”

20. Sub acest aspect, Curtea reține că, pentru numirea în funcție, evaluarea pregătirii profesionale și a experienței

profesionale în domeniul financiar, al instituțiilor de credit și/sau al instituțiilor financiare nebankare implică și analiza îndeplinirii unor condiții cu caracter obiectiv.

21. Astfel fiind, critica de neconstituționalitate prin raportare la dispozițiile art. 1 alin. (5) din Constituție, referitoare la obligația de respectare a legilor, nu are caracter formal, ci este clar fundamentată, prin trimiterea la un text de lege care reglementează condiții cu caracter obiectiv. În consecință, instanța de contencios constituțional este competentă să se pronunțe, din perspectiva criticilor de neconstituționalitate formulate, asupra faptului dacă Hotărârea Parlamentului României nr. 41/2014 respectă principiul constituțional referitor la statul de drept și obligația de respectare a legilor.

22. Autorii criticii invocând astfel de exigențe, rezultă că sesizarea de neconstituționalitate formulată îndeplinește condițiile de admisibilitate stabilite de Curtea Constituțională pe cale jurisprudențială.

23. În continuare, analizând criticile de neconstituționalitate formulate, Curtea reține că, în privința condițiilor de numire a membrilor Consiliului Autorității de Supraveghere Financiară, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 93/2012, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 113/2013, cu modificările și completările ulterioare, stabilește la art. 9 că aceștia trebuie, printre altele, să aibă o experiență profesională corespunzătoare în domenii în care Autoritatea de Supraveghere Financiară are competențe [art. 9 alin. (1) lit. a)] și să aibă experiență profesională în domeniul financiar, al instituțiilor de credit și/sau al instituțiilor financiare nebankare [art. 9 alin. (1) lit. a²)]. Referitor la domeniile de competență ale Autorității de Supraveghere Financiară, Curtea observă că acestea sunt stabilite prin art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 93/2012.

24. Din analiza documentelor aflate la dosar, Curtea reține că funcțiile, respectiv demnitățile deținute de domnul Marius Vorniceanu sunt, cu precădere, cele de: consilier de conturi la Curtea de Conturi a României, director al Direcției de reglementare și monitorizare a jocurilor de noroc din cadrul Ministerului Economiei și Finanțelor, director general adjunct al Direcției Generale de Administrare a Marilor Contribuabili (DGAMC), director executiv al DGAMC, director general adjunct al Direcției de Control Fiscal în cadrul Ministerului Finanțelor, comisar general adjunct în cadrul Gărzii Financiare Centrale — Ministerul Finanțelor, director al DGFPCFC municipiul București — Direcția control financiar de stat, șef serviciu — Direcția generală a controlului financiar de stat — Ministerul Finanțelor,

30. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. l) din Constituție, al art. 1, 3, 10, 27 și 28 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, sesizarea de neconstituționalitate a Hotărârii Parlamentului României nr. 41/2014 privind numirea prim-vicepreședintelui — membru executiv, a vicepreședintelui — membru executiv — sectorul asigurărilor-reasigurărilor și a unui membru neexecutiv ai Consiliului Autorității de Supraveghere Financiară, formulată de grupurile parlamentare ale Partidului Democrat Liberal și Partidului Național Liberal din Camera Deputaților.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică celor două Camere ale Parlamentului și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din 4 noiembrie 2014.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

șef revizie fiscală — Departamentul veniturilor statului — Ministerul Finanțelor, inspector — Inspekția Teritorială Financiară de Stat București — Ministerul Finanțelor, precum și cadru didactic universitar în domeniul studiilor economice.

25. În aceste condiții, Curtea constată că funcțiile îndeplinite se circumscriu competenței de autorizare, reglementare, supraveghere și control al Autorității de Supraveghere Financiară, astfel cum este prevăzută la art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 93/2012 și domeniului financiar la care ordonanța de urgență face referire în art. 9.

26. De asemenea, Curtea observă că, potrivit art. 9 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 93/2012, verificarea condițiilor prevăzute de lege se face de către Comisia pentru buget, finanțe, activitate bancară și piață de capital și Comisia economică, industrii și servicii din Senat și, respectiv, de Comisia buget, finanțe și bănci și Comisia pentru politică economică, reformă și privatizare din Camera Deputaților.

27. Totodată, astfel cum rezultă din punctul de vedere al Biroului permanent al Camerei Deputaților, Curtea reține că verificarea condițiilor prevăzute de lege pentru numirea în funcție s-a realizat în acord cu art. 9 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 93/2012, astfel cum rezultă din Raportul favorabil al celor 4 comisii nr. 22/RC din 30 octombrie 2014, prin care s-a constatat faptul că îndatoririle profesionale și responsabilitățile specifice funcțiilor publice pe care domnul Marius Vorniceanu le-a îndeplinit de-a lungul carierei sale atestă o „vastă experiență financiară”.

28. Pe de altă parte, Curtea reiterează că noțiunea de «*corespunzătoare*» care circumstanțiază pregătirea și experiența profesională în cuprinsul art. 9 alin. (1) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 93/2012 semnifică o evaluare și apreciere ce revin exclusiv Parlamentului, în calitate de autoritate publică ce realizează numirea membrilor Consiliului Autorității de Supraveghere Financiară (a se vedea în acest sens Decizia Curții Constituționale nr. 389 din 2 iulie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 534 din 17 iulie 2014).

29. În aceste condiții și văzând documentele aflate la dosar, Curtea constată că domnul Marius Vorniceanu întrunește condițiile legale pentru numirea în funcția de vicepreședinte — membru executiv — sectorul asigurărilor-reasigurărilor în cadrul Consiliului Autorității de Supraveghere Financiară și, ca atare, nu poate reține critica de neconstituționalitate a Hotărârii Parlamentului României nr. 41/2014 formulată în cauză.

Magistrat-asistent,
Simina Popescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 647

din 11 noiembrie 2014

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 54/2011 pentru stabilirea unor măsuri privind încadrarea în limita alocată cheltuielilor de personal din Ministerul Administrației și Internelor pentru anul 2011, precum și, în mod special, ale art. 1 alin. (1) și art. 3 alin. (3) și alin. (5) din ordonanța de urgență

Augustin Zegrean — președinte
 Valer Dorneanu — judecător
 Toni Greblă — judecător
 Petre Lăzăroiu — judecător
 Mircea Ștefan Minea — judecător
 Daniel Marius Morar — judecător
 Mona-Maria Pivniceru — judecător
 Puskás Valentin Zoltán — judecător
 Tudorel Toader — judecător
 Ionița Cochintu — magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
 Simona Ricu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 54/2011 pentru stabilirea unor măsuri privind încadrarea în limita alocată cheltuielilor de personal din Ministerul Administrației și Internelor pentru anul 2011, excepție ridicată de Niculae-Viorel David în Dosarul nr. 1.119/88/2013 al Tribunalului Tulcea — Secția civilă, de contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 555D/2014.

2. La apelul nominal se prezintă, pentru autorul excepției de neconstituționalitate, domnul avocat Daniel Soare, cu împuternicire avocațială depusă la dosar, lipsind celelalte părți.

3. Procedura de citare este legal îndeplinită.

4. Magistratul-asistent referă asupra faptului că partea Inspectoratul pentru Situații de Urgență „Delta” al județului Tulcea a depus la dosarul cauzei concluzii scrise prin care solicită Curții Constituționale respingerea excepției de neconstituționalitate și să constate că motivele invocate prin aceasta nu au nicio legătură cu reorganizarea Ministerului Afacerilor Interne și a instituțiilor subordonate.

5. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul apărătorului ales al autorului excepției de neconstituționalitate, care arată că depune o cerere de completare a excepției de neconstituționalitate în sensul că prevederile criticate, respectiv art. 1 alin. (1) și art. 3 alin. (3) și (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 54/2011, precum și întregul act normativ, contravin și dispozițiilor constituționale ale art. 73 alin. (3) lit. j) și art. 53 din Constituție, coroborate cu art. 52 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, precum și art. 115 alin. (6) și art. 1 alin. (3)—(5) din Constituție.

6. Solicită admiterea excepției de neconstituționalitate astfel cum a fost formulată și completată și arată că și pompierul este funcționar public, este subiect al unui raport de serviciu care ia naștere, se execută și încetează în condiții speciale și, ca atare, aceste aspecte trebuie reglementate prin lege organică, potrivit art. 73 alin. (3) lit. j) din Constituție. Or, în situația de față, disponibilizarea s-a dispus pe baza unei ordonanțe de urgență care nu descrie condițiile și criteriile clare de departajare ale funcționarilor publici vizați care sunt în activitate, pentru a se putea încadra absolvenții. Or, structura sistemului național de apărare, modalitățile și motivele pentru care pot fi disponibilizate cadrele militare se stabilesc prin lege organică, și nu prin

ordonanțe de Guvern. În acest context, în susținerea excepției de neconstituționalitate, invocă Decizia Curții Constituționale nr. 392 din 2 iulie 2014.

7. De asemenea, susține că prevederile criticate încalcă principiul separației și echilibrului puterilor și că îngrădesc dreptul la muncă și limitează dreptul de a beneficia de ajutor social doar la persoanele cărora le-au încetat raporturile de serviciu în anul 2011, excluzându-i pe cei cărora, din aceleași motive, le-au încetat raporturile de serviciu în anul 2012, iar această restrângere încalcă art. 53 alin. (1) și (2) din Constituție.

8. Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, actul normativ criticat nu încalcă dispozițiile art. 115 din Constituție, întrucât nu legiferează în domeniul statutului funcționarilor publici, ci prevede reducerea numărului de posturi finanțate în Ministerul Administrației și Internelor începând cu trimestrul al doilea al anului 2011, având în vedere efectele crizei economice asupra sistemului bugetar.

9. În ceea ce privește susținerea potrivit căreia nu sunt stabilite ajutoare de stat și pentru persoanele cărora le-au încetat raporturile de serviciu în anul 2012, arată că instanța de contencios constituțional nu are atribuții de modificare și completare a textului de lege criticat, de altfel, acesta a avut o aplicare limitată în timp, respectiv pe parcursul anului 2011.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

10. Prin Încheierea din 1 aprilie 2014, pronunțată în Dosarul nr. 1.119/88/2013, **Tribunalul Tulcea — Secția civilă, de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 54/2011 pentru stabilirea unor măsuri privind încadrarea în limita alocată cheltuielilor de personal din Ministerul Administrației și Internelor pentru anul 2011**, excepție ridicată de Niculae-Viorel David într-o cauză având ca obiect o cerere privind anularea unui act administrativ, respectiv a ordinului de încetare a raportului de serviciu.

11. În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că motivele și procedura privind concedierea din funcția publică deținută, fără vina acestuia, îngrădirea dreptului la muncă al angajaților Ministerului Administrației și Internelor, precum și protecția socială a celor cărora le încetează raporturile de serviciu nu pot fi reglementate decât prin legi organice. Or, din moment ce Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 54/2011 limitează categoria persoanelor care beneficiază de ajutoare sociale doar la cele cărora le-au încetat raporturile de serviciu în anul 2011, excluzându-i pe cei cărora, din aceleași motive, le-au încetat raporturile de serviciu în anul 2012, este vădit că această restrângere nu poate interveni printr-o ordonanță de urgență. De asemenea, arată că structura sistemului național de apărare, modalitățile și motivele pentru care pot fi disponibilizate cadrele

militare se stabilesc prin lege organică, și nu prin ordonanțe de urgență.

12. **Tribunalul Tulcea — Secția civilă de contencios administrativ și fiscal** opinează în sensul că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât prevederile criticate nu aduc atingere dispozițiilor constituționale invocate.

13. Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

14. **Avocatul Poporului** consideră că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă, având în vedere jurisprudența Curții Constituționale în materie, respectiv Decizia nr. 18 din 16 ianuarie 2014, prin care Curtea a arătat că nu este respectată condiția de admisibilitate prevăzută la art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

15. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

16. Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum reiese din dispozitivul încheierii de sesizare, îl constituie dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 54/2011 pentru stabilirea unor măsuri privind încadrarea în limita alocată cheltuielilor de personal din Ministerul Administrației și Internelor pentru anul 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 433 din 21 iunie 2011, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 234/2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 861 din 7 decembrie 2011. Din analiza încheierii de sesizare, precum și a notelor autorului excepției de neconstituționalitate reiese că obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 54/2011, în ansamblul său, precum și, în special, ale art. 1 alin. (1) și art. 3 alin. (3) și alin. (5) din ordonanța de urgență. Prevederile art. 1 alin. (1) și art. 3 alin. (3) și (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 54/2011 au următorul cuprins:

— Art. 1 alin. (1): „(1) Drepturile prevăzute la art. 21 alin. (2)—(5) din anexa nr. VII la Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice se acordă polițiștilor și cadrelor militare ale căror raporturi de serviciu încetează, respectiv sunt trecute în rezervă în cursul anului 2011, în cadrul procesului de reorganizare instituțională desfășurat în vederea încadrării în cheltuielile de personal aprobate pentru anul 2011, din bugetul asigurărilor pentru șomaj, prin derogare de la prevederile Legii nr. 76/2002 privind sistemul asigurărilor pentru șomaj și stimularea ocupării forței de muncă, cu modificările și completările ulterioare.”;

— Art. 3 alin. (3) și (5): „(3) Inspectoratul General al Poliției de Frontieră Române, Inspectoratul General al Jandarmeriei Române, Inspectoratul General pentru Situații de Urgență, Inspectoratul General de Aviație al Ministerului Administrației și Internelor, Direcția Generală de Informații și Protecție Internă și Direcția Generală Logistică vor dispune măsurile necesare astfel încât activitățile specifice pentru acordarea gradelor profesionale/militare absolvenților instituțiilor de învățământ superior ale Ministerului Apărării Naționale pregătiți pentru nevoile Ministerului Administrației și Internelor și repartizarea

acestora la unități să se realizeze în perioada 28—30 decembrie 2011. [...]”

(5) Numirea în funcție a absolvenților Academiei de Poliție «Alexandru Ioan Cuza», precum și ai instituțiilor de învățământ superior ale Ministerului Apărării Naționale pregătiți pentru nevoile Ministerului Administrației și Internelor repartizați la unitățile din structura Ministerului Administrației și Internelor se realizează cu data de 1 ianuarie 2012, iar prezentarea acestora la respectivele unități se face în data de 3 ianuarie 2012”.

17. În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale sunt invocate prevederile constituționale ale art. 115 alin. (6) referitor la interdicțiile și limitele de reglementare pe calea ordonanțelor de urgență coroborat cu cele ale art. 1 alin. (3) și (4) referitoare la valorile supreme ale statului român, precum și la organizarea statului potrivit principiului separației și echilibrului puterilor.

18. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prevederile criticate au mai format obiectul excepției de neconstituționalitate în raport cu critici de constituționalitate similare, sens în care este Decizia nr. 544 din 17 decembrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 108 din 12 februarie 2014, prin care a respins excepția de neconstituționalitate ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate fiind ridicată chiar de autorul prezentei excepții de neconstituționalitate, însă în raport cu alte prevederi constituționale.

19. Cu acel prilej, Curtea a reținut că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 54/2011 a fost adoptată, pe de o parte, în vederea încadrării în limita alocată cheltuielilor de personal pentru anul 2011 prin Legea bugetului de stat pe anul 2011 nr. 286/2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 879 din 28 decembrie 2010, iar, pe de altă parte, pentru evitarea intrării Ministerului Administrației și Internelor în culpă contractuală cauzată de nerespectarea obligațiilor asumate în angajamentele încheiate cu studenții și elevii din instituțiile de formare profesională inițială, care prevedeau încadrarea promoțiilor de absolvenți.

20. Curtea a constatat că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 54/2011 criticată **nu a stat la baza emiterii ordinului de încetare a raporturilor de serviciu**. Totodată, raportat la obiectul cauzei, astfel cum rezultă din cererea de chemare în judecată, Curtea a constatat că actul normativ criticat nu are legătură cu soluționarea cauzei, constatatarea constituționalității sau neconstituționalității acestuia neproducând niciun efect juridic asupra situației procesuale a autorului excepției de neconstituționalitate.

21. Așadar, nefiind respectată nici în prezenta cauză condiția de admisibilitate prevăzută la art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1) și art. 3 alin. (3) și (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 54/2011 pentru stabilirea unor măsuri privind încadrarea în limita alocată cheltuielilor de personal din Ministerul Administrației și Internelor pentru anul 2011, precum și a ordonanței de urgență în ansamblul său este inadmisibilă.

22. Totodată, referitor la susținerea autorului excepției de neconstituționalitate potrivit căreia prin ordonanța de urgență criticată se limitează categoria persoanelor care beneficiază de ajutoare sociale doar la cele cărora le-au încetat raporturile de serviciu în anul 2011, excluzându-le pe cele cărora, din aceleași motive, le-au încetat raporturile de serviciu în anul 2012, Curtea observă că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 54/2011 a reglementat o situație concretă, astfel cum reiese chiar din titlul actului normativ criticat, respectiv Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 54/2011 stabilește măsuri privind încadrarea în limita alocată cheltuielilor de personal din Ministerul Administrației și Internelor pentru anul 2011.

23. În ceea ce privește solicitarea autorului excepției de neconstituționalitate, prin apărătorul ales, exprimată direct în fața Curții Constituționale, referitoare la extinderea controlului de constituționalitate raportat și la alte prevederi constituționale, care nu au fost invocate în fața instanței de judecată, Curtea reține că invocarea în susținerea excepției a unor dispoziții constituționale direct în fața Curții, și nu în fața instanței de judecată, contravine art. 10 alin. (2) și art. 29 alin. (1)—(4) din

Legea nr. 47/1992, întrucât cadrul procesual specific excepției de neconstituționalitate rezultă din încheierea de sesizare și din motivarea scrisă a autorului, iar aceasta din urmă nu poate fi completată în fața Curții Constituționale cu elemente noi, ce nu au fost puse în discuția părților în fața instanței de judecată. În acest sens este și jurisprudența Curții Constituționale, spre exemplu, Decizia nr. 517 din 8 mai 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 412 din 2 iunie 2008.

24. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 54/2011 pentru stabilirea unor măsuri privind încadrarea în limita alocată cheltuielilor de personal din Ministerul Administrației și Internelor pentru anul 2011, precum și, în mod special, ale art. 1 alin. (1) și art. 3 alin. (3) și alin. (5) din ordonanța de urgență, excepție ridicată de Niculae-Viorel David în Dosarul nr. 1.119/88/2013 al Tribunalului Tulcea — Secția civilă, de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Tulcea — Secția civilă, de contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 11 noiembrie 2014.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ionița Cochințu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 663

din 11 noiembrie 2014

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 339—348 din Codul de procedură penală

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Toni Greblă	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Cu participarea în ședința publică din 4 noiembrie 2014 a reprezentantului Ministerului Public, procuror Marinela Mincă.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 339—348 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Gina Dobrițoiu și Ion Filimon în Dosarul nr. 4.844/324/2013/a1 al Tribunalului Galați — Secția penală și

care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 374D/2014.

2. Dezbaterile au avut loc în ședința din 4 noiembrie 2014, cu participarea reprezentantului Ministerului Public și au fost consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, când Curtea, având în vedere cererea de întrerupere a deliberărilor pentru o mai bună studiere a problemelor ce formează obiectul cauzei, a amânat pronunțarea pentru 11 noiembrie 2014.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

3. Prin Decizia penală nr. 146 din 17 aprilie 2014, pronunțată în Dosarul nr. 4.844/324/2013/a1, **Tribunalul Galați — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 339—348 din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Gina Dobrițoiu și Ion Filimon într-o cauză având ca obiect soluționarea unor

contestații formulate împotriva încheierii judecătorului de cameră preliminară.

4. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** se susține că prevederile legale criticate sunt neconstituționale, deoarece procedura în camera preliminară permite accesul la justiție numai pentru inculpat, în timp ce celelalte părți ori subiecții procesuali principali din cauză sunt exceptați. De asemenea, judecătorul de cameră preliminară, soluționând atât plângerile formulate împotriva actelor și soluțiilor dispuse de procuror, cât și cererile și excepțiile cu privire la rechizitoriu, ar trebui să fie incompatibil cu funcția de judecată pe fond. Totodată, se produce „un blocaj previzibil al instanțelor de judecată, după câteva luni, de la aplicarea noului cod de procedură penală, în condițiile în care judecătorul de cameră preliminară este denunțat ca incompatibil după ce s-a pronunțat în favoarea legalității sesizării prin rechizitoriu, a legalității actelor de procedură îndeplinite de procuror și a legalității probelor administrate la urmărirea penală”. În plus, un alt neajuns care afectează dispozițiile constituționale invocate constă în faptul că procedura în camera preliminară se soluționează fără participarea procurorului sau a părților.

5. **Tribunalul Galați — Secția penală** opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

6. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

7. **Avocatul Poporului** apreciază că dispozițiile criticate sunt constituționale. Astfel, cât privește procedura camerei preliminare, aceasta are în vedere soluționarea aspectelor ce țin în mod special de legalitatea trimiterii în judecată și a administrării probelor, asigurându-se premisele soluționării cu celeritate a cauzei în fond care sunt strâns și exclusiv legate de asigurarea caracterului echitabil al procedurii.

8. De asemenea, neimplicarea celorlalte părți ale procesului penal în procedura camerei preliminare este justificată de caracterul special al procedurii instituite de art. 339—348 din Codul de procedură penală, legiuitorul urmărind să asigure cu celeritate transmiterea dosarului către instanța competentă. În plus, instituirea unor reguli speciale de procedură nu creează discriminare atâta timp cât aceste reguli se aplică în mod egal tuturor persoanelor aflate în situații identice sau similare.

9. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 339 — *Plângerea împotriva actelor procurorului*, art. 340 — *Plângerea împotriva soluțiilor de neurmărire sau netrimitere în judecată*, art. 341 — *Soluționarea plângerii de către judecătorul de cameră preliminară*, art. 342 — *Obiectul procedurii în camera preliminară*, art. 343 — *Durata procedurii în camera preliminară*, art. 344 — *Măsurile premergătoare*,

art. 345 — *Procedura în camera preliminară*, art. 346 — *Soluțiile*, art. 347 — *Contestația* și art. 348 — *Măsurile preventive în procedura de cameră preliminară* din Codul de procedură penală. Ținând seama de conținutul normativ al art. 347 alin. (3) din Codul de procedură penală, precum și de criticile de neconstituționalitate formulate, Curtea constată că obiect al excepției îl constituie, pe lângă prevederile art. 339—346 și art. 348 din Codul de procedură penală, prevederile art. 347 alin. (3) raportate la art. 344 alin. (4), art. 345 alin. (1) și art. 346 alin. (1) din Codul de procedură penală. Textele criticate au următorul conținut:

— Art. 339: „(1) *Plângerea împotriva măsurilor luate sau a actelor efectuate de procuror ori efectuate pe baza dispozițiilor date de acesta se rezolvă de prim-procurorul parchetului sau, după caz, de procurorul general al parchetului de pe lângă curtea de apel ori de procurorul șef de secție al parchetului.*

(2) *În cazul când măsurile și actele sunt ale prim-procurorului, ale procurorului general al parchetului de pe lângă curtea de apel, ale procurorului șef de secție al parchetului ori au fost luate sau efectuate pe baza dispozițiilor date de către aceștia, plângerea se rezolvă de procurorul ierarhic superior.*

(3) *Dispozițiile alin. (1) și (2) se aplică în mod corespunzător atunci când ierarhia funcțiilor într-o structură a parchetului e stabilită prin lege specială.*

(4) *În cazul soluțiilor de clasare ori de renunțare la urmărire, plângerea se face în termen de 20 de zile de la comunicarea copieii actului prin care s-a dispus soluția.*

(5) *Ordonanțele prin care se soluționează plângerile împotriva soluțiilor, actelor sau măsurilor nu mai pot fi atacate cu plângere la procurorul ierarhic superior și se comunică persoanei care a făcut plângerea și celorlalte persoane interesate.*

(6) *Dispozițiile art. 336—338 se aplică în mod corespunzător, dacă legea nu dispune altfel.”;*

— Art. 340: „(1) *Persoana a cărei plângere împotriva soluției de clasare sau renunțare la urmărirea penală, dispusă prin ordonanță sau rechizitoriu, a fost respinsă conform art. 339 poate face plângere, în termen de 20 de zile de la comunicare, la judecătorul de cameră preliminară de la instanța căreia i-ar reveni, potrivit legii, competența să judece cauza în primă instanță.*

(2) *Dacă plângerea nu a fost rezolvată în termenul prevăzut la art. 338, dreptul de a face plângere poate fi exercitat oricând după împlinirea termenului de 20 de zile în care trebuia soluționată plângerea, dar nu mai târziu de 20 de zile de la data comunicării modului de rezolvare.”;*

— Art. 341: „(1) *După înregistrarea plângerii la instanța competentă, aceasta se trimite în aceeași zi judecătorului de cameră preliminară. Plângerea greșit îndreptată se trimite pe cale administrativă organului judiciar competent.*

(2) *Judecătorul de cameră preliminară stabilește termenul de soluționare, care este comunicat, împreună cu un exemplar al plângerii, procurorului și părților, care pot depune note scrise cu privire la admisibilitatea ori temeinicia plângerii. Petentului i se va comunica termenul de soluționare. Persoana care a avut în cauză calitatea de inculpat poate formula cereri și ridica excepții și cu privire la legalitatea administrării probelor ori a efectuării urmăririi penale.*

(3) *Procurorul, în termen de cel mult 3 zile de la primirea comunicării prevăzute la alin. (2), transmite judecătorului de cameră preliminară dosarul cauzei.*

(4) În situația în care plângerea a fost depusă la procuror, acesta o va înainta, împreună cu dosarul cauzei, instanței competente.

(5) Judecătorul de cameră preliminară se pronunță asupra plângerii prin încheiere motivată, în camera de consiliu, fără participarea petentului, a procurorului și a intimaților.

(6) În cauzele în care nu s-a dispus punerea în mișcare a acțiunii penale, judecătorul de cameră preliminară poate dispune una dintre următoarele soluții:

a) respinge plângerea, ca tardivă sau inadmisibilă ori, după caz, ca nefondată;

b) admite plângerea, desființează soluția atacată și trimite motivat cauza la procuror pentru a începe sau pentru a completa urmărirea penală ori, după caz, pentru a pune în mișcare acțiunea penală și a completa urmărirea penală;

c) admite plângerea și schimbă temeiul de drept al soluției de clasare atacate, dacă prin aceasta nu se creează o situație mai grea pentru persoana care a făcut plângerea.

(7) În cauzele în care s-a dispus punerea în mișcare a acțiunii penale, judecătorul de cameră preliminară:

1. respinge plângerea ca tardivă sau inadmisibilă;

2. verifică legalitatea administrării probelor și a efectuării urmăririi penale, exclude probele nelegal administrate ori, după caz, sancționează potrivit art. 280—282 actele de urmărire penală efectuate cu încălcarea legii și:

a) respinge plângerea ca nefondată;

b) admite plângerea, desființează soluția atacată și trimite motivat cauza la procuror pentru a completa urmărirea penală;

c) admite plângerea, desființează soluția atacată și dispune începerea judecării cu privire la faptele și persoanele pentru care, în cursul cercetării penale, a fost pusă în mișcare acțiunea penală, când probele legal administrate sunt suficiente, trimițând dosarul spre repartizare aleatorie;

d) admite plângerea și schimbă temeiul de drept al soluției de clasare atacate, dacă prin aceasta nu se creează o situație mai grea pentru persoana care a făcut plângerea.

(8) Încheierea prin care s-a pronunțat una dintre soluțiile prevăzute la alin. (6) și la alin. (7) pct. 1, pct. 2 lit. a), b) și d) este definitivă.

(9) În cazul prevăzut la alin. (7) pct. 2 lit. c), în termen de 3 zile de la comunicarea încheierii, procurorul și inculpatul pot face, motivat, contestație cu privire la modul de soluționare a excepțiilor privind legalitatea administrării probelor și a efectuării urmăririi penale. Contestația nemotivată este inadmisibilă.

(10) Contestația se depune la judecătorul care a soluționat plângerea și se înaintează spre soluționare judecătorului de cameră preliminară de la instanța ierarhic superioară ori, când instanța sesizată cu plângere este Înalta Curte de Casație și Justiție, completului competent potrivit legii, care se pronunță prin încheiere motivată, fără participarea procurorului și a inculpatului, putând dispune una dintre următoarele soluții:

a) respinge contestația ca tardivă, inadmisibilă ori, după caz, ca nefondată și menține dispoziția de începere a judecării;

b) admite contestația, desființează încheierea și rejudecă plângerea potrivit alin. (7) pct. 2, dacă excepțiile cu privire la legalitatea administrării probelor ori a efectuării urmăririi penale au fost greșit soluționate.

(11) Probele care au fost excluse nu pot fi avute în vedere la judecarea în fond a cauzei.;

— Art. 342: „Obiectul procedurii camerei preliminare îl constituie verificarea, după trimiterea în judecată, a competenței și a legalității sesizării instanței, precum și verificarea legalității

administrării probelor și a efectuării actelor de către organele de urmărire penală.”;

— Art. 343: „Durata procedurii în camera preliminară este de cel mult 60 de zile de la data înregistrării cauzei la instanță.”;

— Art. 344: „(1) După sesizarea instanței prin rechizitoriul, dosarul se repartizează aleatoriu judecătorului de cameră preliminară.

(2) Copia certificată a rechizitoriului și, după caz, traducerea autorizată a acestuia se comunică inculpatului la locul de deținere ori, după caz, la adresa unde locuiește sau la adresa la care a solicitat comunicarea actelor de procedură, aducându-i-se totodată la cunoștință obiectul procedurii în camera preliminară, dreptul de a-și angaja un apărător și termenul în care, de la data comunicării, poate formula în scris cereri și excepții cu privire la legalitatea administrării probelor și a efectuării actelor de către organele de urmărire penală. Termenul este stabilit de către judecătorul de cameră preliminară, în funcție de complexitatea și particularitățile cauzei, dar nu poate fi mai scurt de 20 de zile.

(3) În cazurile prevăzute de art. 90, judecătorul de cameră preliminară ia măsuri pentru desemnarea unui apărător din oficiu și stabilește, în funcție de complexitatea și particularitățile cauzei, termenul în care acesta poate formula în scris cereri și excepții cu privire la legalitatea administrării probelor și a efectuării actelor de către organele de urmărire penală, care nu poate fi mai scurt de 20 de zile.

(4) La expirarea termenelor prevăzute la alin. (2) și (3), judecătorul de cameră preliminară comunică cererile și excepțiile formulate de către inculpat ori excepțiile ridicate din oficiu parchetului, care poate răspunde în scris, în termen de 10 zile de la comunicare.”;

— Art. 345: „(1) Dacă s-au formulat cereri și excepții ori a ridicat din oficiu excepții, judecătorul de cameră preliminară se pronunță asupra acestora, prin încheiere motivată, în camera de consiliu, fără participarea procurorului și a inculpatului, la expirarea termenului prevăzut la art. 344 alin. (4).

(2) În cazul în care judecătorul de cameră preliminară constată neregularități ale actului de sesizare, în cazul în care sancționează potrivit art. 280—282 actele de urmărire penală efectuate cu încălcarea legii ori dacă exclude una sau mai multe probe administrate, încheierea se comunică de îndată parchetului care a emis rechizitoriul.

(3) În termen de 5 zile de la comunicare, procurorul remediază neregularitățile actului de sesizare și comunică judecătorului de cameră preliminară dacă menține dispoziția de trimitere în judecată ori solicită restituirea cauzei.”;

— Art. 346: „(1) Judecătorul de cameră preliminară hotărăște prin încheiere motivată, în camera de consiliu, fără participarea procurorului și a inculpatului. Încheierea se comunică de îndată procurorului și inculpatului.

(2) Dacă nu s-au formulat cereri și excepții ori nu a ridicat din oficiu excepții, la expirarea termenelor prevăzute la art. 344 alin. (2) sau (3), judecătorul de cameră preliminară constată legalitatea sesizării instanței, a administrării probelor și a efectuării actelor de urmărire penală și dispune începerea judecării.

(3) Judecătorul de cameră preliminară restituie cauza la parchet dacă:

a) rechizitoriul este neregularitar întocmit, iar neregularitatea nu a fost remediată de procuror în termenul prevăzut la art. 345 alin. (3), dacă neregularitatea atrage imposibilitatea stabilirii obiectului sau limitelor judecării;

b) a exclus toate probele administrate în cursul urmăririi penale;

c) *procurorul solicită restituirea cauzei, în condițiile art. 345 alin. (3), ori nu răspunde în termenul prevăzut de aceleași dispoziții.*

(4) *În toate celelalte cazuri în care a constatat neregularități ale actului de sesizare, a exclus una sau mai multe probe administrate ori a sancționat potrivit art. 280—282 actele de urmărire penală efectuate cu încălcarea legii, judecătorul de cameră preliminară dispune începerea judecării.*

(5) *Probele excluse nu pot fi avute în vedere la judecata în fond a cauzei.*

(6) *Dacă apreciază că instanța sesizată nu este competentă, judecătorul de cameră preliminară procedează potrivit art. 50 și 51, care se aplică în mod corespunzător.*

(7) *Judecătorul de cameră preliminară care a dispus începerea judecării exercită funcția de judecată în cauză.”;*

— Art. 347: „(1) *În termen de 3 zile de la comunicarea încheierii prevăzute la art. 346 alin. (1), procurorul și inculpatul pot face contestație cu privire la modul de soluționare a cererilor și a excepțiilor, precum și împotriva soluțiilor prevăzute la art. 346 alin. (3)—(5).*

(2) *Contestația se judecă de către judecătorul de cameră preliminară de la instanța ierarhic superioară celei sesizate. Când instanța sesizată este Înalta Curte de Casație și Justiție, contestația se judecă de către completul competent, potrivit legii.*

(3) *Dispozițiile art. 343—346 se aplică în mod corespunzător.”;*

— Art. 348: „(1) *Judecătorul de cameră preliminară se pronunță, la cerere sau din oficiu, cu privire la luarea, menținerea, înlocuirea, revocarea sau încetarea de drept a măsurilor preventive.*

(2) *În cauzele în care față de inculpat s-a dispus o măsură preventivă, judecătorul de cameră preliminară verifică legalitatea și temeinicia măsurii preventive, procedând potrivit dispozițiilor art. 207.”*

12. Autorii excepției de neconstituționalitate susțin că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 11 referitor la *Dreptul internațional și dreptul intern*, art. 16 alin. (1) și (2) referitor la egalitatea cetățenilor în fața legii, art. 21 alin. (1)—(3) referitor la liberul acces la justiție și la dreptul la un proces echitabil, art. 125 alin. (3) referitor la incompatibilitatea funcției de judecător cu orice altă funcție publică sau privată, art. 126 referitor la *Instanțele judecătorești*, art. 127 referitor la *Caracterul public al dezbaterilor* și art. 148 referitor la *Integrarea în Uniunea Europeană*, precum și dispozițiile art. 6 paragraful 1 și 2 referitor la dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și art. 28 alin. (1) și (2) referitor la incompatibilitatea, abținerea și recuzarea judecătorilor din Regulamentul Curții Europene a Drepturilor Omului.

13. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că aceasta a fost ridicată într-o cauză având ca obiect contestația formulată împotriva încheierii judecătorului de cameră preliminară, prin care acesta a respins cererile autorilor excepției care au invocat o serie de neregularități ale actelor de urmărire penală și ale rechizitoriului întocmit în cauză potrivit căruia, pe de o parte, a fost sesizată instanța de judecată pentru săvârșirea infracțiunii de ucidere din culpă și, pe de altă parte, s-a dispus neînceperea urmăririi penale pentru săvârșirea infracțiunii de vătămare corporală din culpă a cărei victimă ar fi fost autoarea excepției Gina Dobrițoiu. Așa fiind, aceasta din

urmă avea deplina legitimitate procesuală să conteste soluția de netrimitere în judecată. De altfel, deși în primă instanță judecătorul de cameră preliminară a înțeles să respingă ca inadmisibilă cererea formulată de aceasta, întrucât avea calitatea de martor, în calea de atac a contestației, judecătorul de cameră preliminară de la instanța ierarhic superioară a admis contestația, a desființat încheierea pronunțată și a calificat cererea ca fiind o plângere împotriva soluției pronunțate de procuror, trimițând cauza la instanța de fond. În concluzie, întrucât criticile formulate de Gina Dobrițoiu au legătură cu soluționarea cauzei, nu sunt aplicabile dispozițiile ce instituie inadmisibilitatea excepției de neconstituționalitate.

14. Analizând criticile formulate de autorii excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 339—348 din Codul de procedură penală, Curtea constată că aceștia relevă următoarele aspecte:

— atât plângerile formulate împotriva soluțiilor de neurmărire penală sau netrimitere în judecată, cât și aspectele ce țin de verificarea, după trimiterea în judecată, a competenței și a legalității sesizării instanței, precum și de verificarea legalității administrării probelor și a efectuării actelor de către organele de urmărire penală se soluționează fără participarea procurorului și a părților;

— art. 344 alin. (4) din Codul de procedură penală permite numai inculpatului accesul la procedura în camera preliminară, cu toate că prin rechizitoriu se dispun și soluții cu privire la alte persoane;

— prevederile art. 339—348 din Codul de procedură penală permit judecătorului de cameră preliminară care s-a pronunțat asupra soluțiilor de netrimitere în judecată ori asupra obiectului procedurii camerei preliminare să exercite și funcția de judecată pe fond a cauzei, situație în care, dimpotrivă, acesta ar trebui să devină incompatibil.

15. Cu privire la aceste critici, Curtea constată că prin Decizia nr. 599 din 21 octombrie 2014^{*)}, nepublicată până la data pronunțării prezentei decizii, a admis excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 341 alin. (5) din Codul de procedură penală și a constatat că soluția legislativă potrivit căreia judecătorul de cameră preliminară se pronunță asupra plângerii „fără participarea petentului, a procurorului și a intimaților” este neconstituțională. Totodată, prin Decizia nr. 641 din 11 noiembrie 2014^{**)}, de asemenea nepublicată până la data pronunțării prezentei decizii, Curtea Constituțională a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că dispozițiile art. 344 alin. (4) și art. 347 alin. (3) raportate la art. 344 alin. (4), art. 345 alin. (1) și art. 346 alin. (1) din Codul de procedură penală sunt neconstituționale. De asemenea, prin această din urmă decizie, Curtea, admitând excepția, a mai constatat că soluția legislativă cuprinsă în art. 345 alin. (1) și art. 346 alin. (1) din Codul de procedură penală, potrivit căreia judecătorul de cameră preliminară se pronunță „fără participarea procurorului și a inculpatului”, este neconstituțională.

16. Cu privire la aceste texte legale declarate neconstituționale potrivit deciziilor mai sus arătate, Curtea constată că în cauză sunt aplicabile prevederile art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, care prevăd că „*Nu pot face obiectul excepției prevederile constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale*”. Așa fiind, inadmisibilitatea excepției, fiind un element definitoriu al competenței instanței constituționale, este subsecventă exclusiv

^{*)} Decizia nr. 599 din 21 octombrie 2014 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 886 din 5 decembrie 2014.

^{**)} Decizia nr. 641 din 11 noiembrie 2014 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 887 din 5 decembrie 2014.

pronunțării, anterior, de către Curtea Constituțională a unei decizii de admitere a excepției cu același obiect și constatării neconstituționalității prevederilor deduse, din nou, controlului de constituționalitate. Sub acest aspect, împrejurarea că deciziile anterioare nu erau publicate la momentul pronunțării prezentei decizii nu are relevanță față de Curte, soluția prin care s-a constatat neconstituționalitatea fiindu-i opozabilă (a se vedea Decizia nr. 349 din 10 noiembrie 2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 143 din 5 martie 2003).

17. Prin urmare, reținând că acest caz de inadmisibilitate a excepției de neconstituționalitate (opozabil Curții Constituționale de la data pronunțării deciziilor de admitere a excepției, respectiv 21 octombrie 2014 și 11 noiembrie 2014, iar nu de la publicarea în Monitorul Oficial al României) a intervenit după sesizarea Curții, urmează ca excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 341 alin. (5), art. 344 alin. (4), art. 345 alin. (1), art. 346 alin. (1), precum și a dispozițiilor art. 347 alin. (3) raportate la cele ale art. 344 alin. (4), art. 345 alin. (1) și art. 346 alin. (1) din Codul de procedură penală să fie respinsă ca devenită inadmisibilă (a se vedea Decizia nr. 531 din 12 decembrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 107 din 12 februarie 2014).

18. În ce privește critica referitoare la posibilitatea judecătorului de cameră preliminară care s-a pronunțat asupra soluțiilor de netrimite în judecată ori asupra obiectului procedurii camerei preliminare să exercite și funcția de judecată pe fond a cauzei, Curtea constată că aceasta comportă două componente, una referitoare la procedura instituită de art. 340 și art. 341 din Codul de procedură penală și alta referitoare la cea instituită de art. 342—348 din același cod. Astfel, Curtea constată că, potrivit art. 64 alin. (5) și (6) din Codul de procedură penală, judecătorul care a participat la soluționarea plângerii împotriva soluțiilor de neurmărire sau netrimite în judecată nu poate participa în aceeași cauză la judecata în fond sau în căile de atac, iar judecătorul care s-a pronunțat cu privire la o măsură supusă contestației nu poate participa la soluționarea contestației. Or, câtă vreme potrivit art. 341 alin. (7) pct. 2 lit. c) teza finală din Codul de procedură penală, în cazul procedurii referitoare la soluționarea plângerilor împotriva soluțiilor de neurmărire sau netrimite în judecată, admitând plângerea, judecătorul de cameră preliminară trimite dosarul spre repartizare aleatorie, atunci nu poate fi primită susținerea petentului referitoare la posibilitatea acestui judecător de a exercita și funcția de judecată în cauză, deoarece, așa cum s-a arătat mai sus, **acesta este incompatibil**. De altfel, cât privește această procedură de soluționare a plângerilor împotriva neurmăririlor ori netrimiterilor în judecată finalizate cu începerea judecării, Curtea constată că încheierea prin care se dispune începerea judecării are valențele unui act de sesizare al instanței de judecată, fapt care imprimă posibilității aceluiași judecător de a se pronunța și asupra fondului o lipsă de imparțialitate. De aceea, spre deosebire de procedura prevăzută de art. 342 și următoarele din Codul de procedură penală, unde acuzația în materie penală a fost realizată deja, în cazul plângerilor formulate împotriva soluțiilor de netrimite sau neurmărire penală dispuse de procuror, judecătorul de cameră preliminară astfel competent nu poate să exercite și funcția de judecată pe fond, întrucât caracterul *sui generis* al încheierii pronunțate în temeiul art. 341 alin. (7) pct. 2 lit. c) din Codul de procedură penală preia în mod vădit activitatea specifică exercitării funcției de urmărire penală.

19. În ce privește posibilitatea judecătorului de cameră preliminară competent să se pronunțe asupra legalității trimerii

în judecată de a exercita, potrivit art. 346 alin. (7) din Codul de procedură penală, și funcția de judecată în cauză, Curtea constată că o astfel de competență nu este de natură a afecta dispozițiile constituționale referitoare la dreptul la un proces echitabil, deoarece, dimpotrivă, este în interesul înfăptuirii actului de justiție ca același judecător care a verificat atât competența și legalitatea sesizării, cât și legalitatea administrării probelor și a efectuării actelor de către organele de urmărire penală, să se pronunțe și pe fondul cauzei. De altfel, o soluție contrară celei criticate de autorul excepției ar fi fost de natură să afecteze deplina realizare a funcției de judecată, prin aceea că judecătorul fondului ar fi privat de posibilitatea — esențială în buna administrare a cauzei — de a aprecia el însuși asupra legalității urmăririi penale și a administrării probelor și de a decide asupra întregului material probator pe care își va întemeia soluția. Așa fiind, simplul fapt pentru judecător de a fi luat o decizie înaintea procesului nu poate fi considerat întotdeauna că ar justifica, în sine, o bănuială de parțialitate în privința sa. Ceea ce trebuie avut în vedere este întinderea și importanța acestei decizii. Aprecierea preliminară a datelor din dosar nu poate semnifica faptul că ar fi de natură să influențeze aprecierea finală, ceea ce interesează fiind ca această apreciere să se facă la momentul luării hotărârii și să se bazeze pe elementele dosarului și pe dezbaterile din ședința de judecată (a se vedea Hotărârea din 6 iunie 2000, pronunțată în Cauza *Morel împotriva Franței*, paragraful 45).

20. Cât privește critica referitoare la excepția de neconstituționalitate a **dispozițiilor art. 341 alin. (10) din Codul de procedură penală**, potrivit căruia judecătorul de cameră preliminară de la instanța ierarhic superioară soluționează contestația „**fără participarea procurorului și a inculpatului**”, Curtea urmează să admită excepția pentru rațiunile ce vor fi analizate în continuare.

21. În cauzele în care s-a dispus punerea în mișcare a acțiunii penale, judecătorul de cameră preliminară, după ce înlătură inexistența aspectelor legate de tardivitate sau inadmisibilitate a plângerii formulate împotriva soluției de neurmărire sau netrimite în judecată, verifică și legalitatea administrării probelor și a efectuării urmăririi penale. În cazul în care judecătorul de cameră preliminară admite plângerea și dispune începerea judecării prin încheiere care are valențele unui rechizitoriu, deci, a unei acuzații în materie penală, procurorul și inculpatul pot formula contestație cu privire la acele verificări, sens în care contestația se soluționează „fără participarea procurorului și a inculpatului”. Fiind definitivă din perspectiva formulării acuzației în materie penală, este evident că aspectele consemnate în încheierea dată cu privire la stabilirea legalității administrării probelor și a efectuării actelor procesuale de către organele de urmărire penală au o influență directă asupra desfășurării judecării pe fond, putând fi decisive, în acest caz, pentru stabilirea vinovăției/nevinovăției inculpatului.

22. Curtea constată că această soluție legislativă este similară cu cea instituită de art. 341 alin. (5) din Codul de procedură penală și identică cu cea instituită în art. 347 alin. (3) raportat la art. 345 alin. (1) și art. 346 alin. (1) din același cod, cu privire la care, prin Decizia nr. 599 din 21 octombrie 2014 și Decizia nr. 641 din 11 noiembrie 2014, a statuat că judecarea plângerii ori a contestației fără participarea părților, subiecților procesuali principali și procurorului **contravine dreptului la un proces echitabil în componentele sale referitoare la contradictorialitate și oralitate**, întrucât norma legală nu permite comunicarea către aceștia a documentelor care sunt de natură să influențeze decizia judecătorului și nu prevede

posibilitatea de a discuta în mod efectiv observațiile depuse în fața instanței. Din perspectiva dreptului la un proces echitabil, este suficient să se asigure **posibilitatea participării părților la dezbateri**, judecătorul putând decide asupra finalizării procedurii în camera preliminară și fără participarea lor atâta timp cât acestea au fost legal citate. De asemenea, câtă vreme probele reprezintă chintesența oricărui proces penal, iar organul de urmărire penală strânge și administrează probe atât în favoarea, cât și în defavoarea inculpatului, atunci este evident că procedura desfășurată în aceste situații are o influență directă asupra desfășurării și echității procedurii ulterioare, inclusiv asupra procesului propriu-zis, cu atât mai mult cu cât, potrivit art. 341 alin. (11) din Codul de procedură penală, „*Probele care au fost excluse nu pot fi avute în vedere la judecarea în fond a cauzei*”, **fiind necesară participarea procurorului**. Totodată, Curtea constată că, în cadrul procesului penal, spre deosebire de părți, procurorul îndeplinește un rol constituțional consacrat prin art. 131 alin. (1) din Legea fundamentală, potrivit căruia, „*În activitatea judiciară, Ministerul Public reprezintă interesele generale ale societății și apără ordinea de drept, precum și drepturile și libertățile cetățenilor*”. Acest fapt nu trebuie înțeles ca un drept subiectiv propriu al procurorului, pentru că el, în virtutea rolului mai sus arătat, este o autoritate competentă să instrumenteze și să soluționeze cauza respectivă, exercitându-și atribuțiile în lumina exigențelor constituționale anterior enunțate. Spre deosebire de art. 278¹ alin. (5) din Codul de procedură penală din 1968, potrivit căruia prezența procurorului era obligatorie, în prezenta reglementare consacrată de dispozițiile legale criticate neparticiparea obligatorie a procurorului ar plasa rolul Ministerului Public într-o zonă inferioară de cea enunțată de prevederea constituțională. De aceea, câtă vreme procedura din camera preliminară supusă prezentului control de constituționalitate poate duce la începerea judecării și deci la formularea unei acuzații în materie penală cu consecințe

evidente ce țin de drepturile și libertățile cetățenilor, Curtea constată că, în vederea atingerii acestor obiective de ordine publică, este insuficientă numai citarea procurorului, sens în care se impune și participarea obligatorie a sa în cadrul procedurii.

23. În concluzie, aceleași rațiuni sunt valabile și în ce privește judecarea contestației cu privire la modul în care au fost soluționate excepțiile privind legalitatea administrării probelor și a efectuării urmăririi penale, motiv pentru care Curtea urmează a constata că soluția legislativă potrivit căreia judecătorul de cameră preliminară se pronunță „*fără participarea procurorului și a inculpatului*” este neconstituțională, întrucât afectează dreptul la un proces echitabil.

24. În sfârșit, în ce privește dispozițiile art. 339, art. 340, art. 341 alin. (1)—(4), alin. (6)—(9) și alin. (11), art. 342, art. 343, art. 344 alin. (1)—(3), art. 345 alin. (2) și (3), art. 346 alin. (2)—(7), art. 347 alin. (1) și (2) și art. 348 din Codul de procedură penală, Curtea constată că acestea reglementează cu privire la plângerea împotriva actelor procurorului, la procedura de soluționare după înregistrarea plângerii împotriva soluțiilor procurorului de neurmărire sau netrimitere în judecată la judecătorul de cameră preliminară, la soluțiile pe care acesta le poate dispune și la ineficiența probelor care au fost excluse în cadrul controlului, la obiectul și durata procedurii în camera preliminară, la măsurile premergătoare, la constatarea unor neregularități ale actului de sesizare și la modul de soluționare a cererilor și a excepțiilor în procedura camerei preliminare, precum și împotriva soluțiilor prevăzute și la măsurile preventive în procedura de cameră preliminară. Or aceste prevederi, prin prisma criticilor referitoare la rolul judecătorului de cameră preliminară care ar putea genera un blocaj al instanțelor de judecată, nu afectează drepturile procesuale ale procurorului, ale părților și ale subiecților procesuali principali, astfel încât, în raport cu aceste critici, excepția apare ca fiind neîntemeiată.

25. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Admite excepția de neconstituționalitate ridicată de Gina Dobrițoiu și Ion Filimon în Dosarul nr. 4.844/324/2013/a1 al Tribunalului Galați — Secția penală și constată că soluția legislativă cuprinsă în art. 341 alin. (10) din Codul de procedură penală potrivit căreia judecătorul de cameră preliminară se pronunță „*fără participarea procurorului și a inculpatului*” este neconstituțională.

2. Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 341 alin. (5), art. 344 alin. (4), art. 345 alin. (1), art. 346 alin. (1), precum și a dispozițiilor art. 347 alin. (3) raportate la cele ale art. 344 alin. (4), art. 345 alin. (1) și art. 346 alin. (1) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de aceiași autori în același dosar al aceleiași instanțe.

3. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de aceiași autori, în același dosar, al aceleiași instanțe și constată că dispozițiile art. 339, art. 340, art. 341 alin. (1)—(4), alin. (6)—(9) și alin. (11), art. 342, art. 343, art. 344 alin. (1)—(3), art. 345 alin. (2) și (3), art. 346 alin. (2)—(7), art. 347 alin. (1) și (2) și art. 348 din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Tribunalului Galați — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 11 noiembrie 2014.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

pentru modificarea anexei nr. 43 la Hotărârea Guvernului nr. 978/2002 privind atestarea domeniului public al județului Sibiu, precum și al municipiilor, orașelor și comunelor din județul Sibiu

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 21 alin. (3) din Legea nr. 213/1998 privind bunurile proprietate publică, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Anexa nr. 43 „Inventarul bunurilor care aparțin domeniului public al comunei Păuca” la Hotărârea Guvernului nr. 978/2002 privind atestarea domeniului public al județului Sibiu, precum și al municipiilor, orașelor și comunelor din județul Sibiu, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 689 și 689 bis din 19 septembrie 2002, cu modificările și completările ulterioare, se modifică după cum urmează:

1. La poziția nr. 105, coloana „Denumirea bunului” va avea următorul cuprins: „Școala primară — clasele I—IV sat Păuca și teren aferent”; coloana „Elemente de identificare” va avea următorul cuprins: „Comuna Păuca, județul Sibiu, construcție situată la nr. administrativ 346A sat Păuca, CF Păuca nr. 100252, nr. cad. 100252; suprafața teren (din acte) = 762 mp, clădire nouă construită din cărămidă și beton, cu șarpantă din lemn și acoperiș de țiglă, compusă din parter: 4 săli de clasă, 3 holuri, 1 sală cancelarie, 1 magazie, 1 cameră centrală termică; suprafața construită = 255 mp”; coloana „Anul dobândirii sau al dării în folosință” va avea următorul cuprins: „2002”; coloana „Valoarea de inventar” va avea următorul cuprins: „336.755 lei”, iar coloana „Denumire act de proprietate sau orice alt act doveditor” va avea următorul cuprins: „Extras CF nr. 100252 Păuca (CF vechi nr. 173 intravilan Păuca), nr. top. 404/2, 405/2, 406/2, 407/2; Hotărârea Consiliului Local al Comunei Păuca nr. 92/22.09.2014”.

2. La poziția nr. 113, coloana „Denumirea bunului” va avea următorul cuprins: „Școala primară — clasele I—IV — sat Presaca și teren aferent”; coloana „Elemente de identificare” va avea următorul cuprins: „Construcție situată la nr. administrativ 112A — sat Presaca, comuna Păuca, județul Sibiu, CF Păuca nr. 100.320, nr. cad. 100.320 (CF vechi nr. 1320 — Presaca) — intravilan Presaca — nr. cad. 233, nr. top. 235/2; clădire nouă din cărămidă și beton cu șarpantă din lemn și acoperiș de tablă, compusă din 2 săli de clasă, 1 sală grădiniță, 1 sală de sport, 1 hol, 1 sală cancelarie, 1 sală centrală termică, 1 grup sanitar; suprafața teren (din acte) = 1.103 mp, suprafața construită = 421 mp”; coloana „Anul dobândirii sau al dării în folosință” va avea următorul cuprins: „2007”; coloana „Valoarea de inventar” va avea următorul cuprins: „1.051.821 lei”, iar coloana „Denumire act de proprietate” va avea următorul cuprins: „Extras CF Păuca nr. 100.320, Hotărârea Consiliului Local Păuca nr. 89/22.09.2014”.

PRIM-MINISTRU

VICTOR-VIOREL PONTA

Contrasemnează:

Ministrul dezvoltării regionale
și administrației publice,

Nicolae-Liviu Dagnea

București, 14 ianuarie 2015.

Nr. 17.

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2015 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Număr de apariții anuale	Valoare (TVA 9% inclus) — lei		
			12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	920	1.310	360	131
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	60	1.640		150
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	200	2.460		220
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	550	470		50
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	6.600	1.880		170
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	252	1.750		160
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	48	600		55
8.	Colecția Legislația României	4	500	130	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	12	800		75

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2015 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	550	1.380	3.450	8.280	18.220
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	70	180	450	1.080	2.380	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	70 lei/an
--	-----------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
 IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
 (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
 Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
 Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
 bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
 Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

